

De gebroken hemel

De gebroken hemel

Berry J.F. Stamslagt

Schrijver: Berry J.F. Stamslagt
Coverontwerp:
ISBN: 9789402162059
© Berry J.F. Stamslagt

Proloog

Zoals elk verhaal heeft dit verhaal een proloog, een die de toon zet voor alle charmes en mysteries die zich binnen deze pagina's schuilhouden. Maar dit verhaal is niet zoals alle andere verhalen.

Het "Maribo" staat tegenwoordig naast zijn vele gasten ook bekend als een bewaarder van geheimen. Alles dankzij de gebeurtenissen op de betreffende nacht van 27 maart, de avond waarop een witte Aston Martin DB5 rond 12 uur voor dit hotel reed en een goed geklede man met een paraplu afzette. Deze zou een rood wekkertje in het midden van de hal hebben gezet met vreselijke gevolgen van dien. Toen dit schijnbaar onschuldige wekkertje afging om 24.00 precies, stortte het grote glazen plafond, dat deze zaal eens sierde, in elkaar en deed er zich een luguber tafereel voor. Tientallen ledematen vielen naar beneden en deden de eens zo nette hal verhullen in een horrorverhaal. Het meest enge is nog wel dat er geen druppel bloed te vinden was en dat de zaak door overmatige chaos niet is opgelost. Tegenwoordig doen enkel theorieën de rondte over wat er die nacht is gebeurd.

Het begin

~2 jaar eerder~

Kan het nog beter in mijn leven? Dat is de vraag die constant door mijn hoofd ruist, of ik er nou wel of geen zin in heb. Die gekke vraag kwam een paar weken geleden in me op, op het moment dat ik te horen kreeg dat mijn gierige vader was overleden, eindelijk is de business nu helemaal van mij. Niet dat ik een of ander onderdanig zoontje was, die oude was al zo dement als ik weet niet wat. Hij bedoelde alles overigens goed hoor, op zijn manier dan, want ik heb het nooit zo goed met mijn oudeheer kunnen vinden. Helemaal van mij is hotel Maribo trouwens ook niet, aangezien mijn lieve vrouw nu samen met mij het eigenaarschap deelt.

Toen ik eergisteren een belletje van een glas-in-lood-expert kreeg die maar al te graag wilde helpen met het renoveren van het glazen plafond in de lobby, kon mijn dag niet meer stuk. Die ene vraag over de verbetering in mijn leven begon pas weer met rondspoken in mijn hoofd, toen de expert zei dat hij het met alle liefde gratis deed. Gratis. Voor niks. Dat soort woorden hoor ik maar al te graag en voor vandaag heb ik hem dan ook uitgenodigd voor een smakelijke lunch, bereid door onze geweldige kok. Nu ik het toch over die kok heb; volgens mij heeft meneer wat van zijn eigen gerechten op zitten peuzelen, want hij wordt er nou niet bepaald dunner op. Aan de andere kant is het ook zo'n vrolijke vent, die laat zich niet tegenhouden door een paar extra kilo's.

Die middag zat ik met Maureen, in de mooiste suite, klaar voor onze klant om te arriveren. Ik heb de beste, tevens vreemdste, piccolo van het hotel voor eventuele bagage naar onze gast toegestuurd: Esteban blablabla. Tien minuten later kwam onze weldoener echter alleen aan de deur kloppen. Ik deed de deur open en het viel me gelijk op dat hij een paraplu bij zich had. Eigenaardig was het eerste woord dat in me opkwam, maar tegenwoordig draagt menigeen ook petjes terwijl er buiten een halve meter sneeuw ligt. Dit zal dan ook wel het geval zijn bij de man met de paraplu. "Komt u toch binnen", zei ik zo vriendelijk mogelijk, waarop hij met een donkere stem antwoordde: "Maar natuurlijk, ik treed al te graag binnen in dit liefdevolle kamertje". Nu zijn vooroordelen niet iets waar ik graag aan mee doe, maar deze man leek me met zijn verbrande gezicht, donkere aktetas en vreemd taalgebruik niet de normaalste.

Eenmaal aan tafel praatte de man ook niet zoveel, "bedankt", "ja" en "inderdaad", daar bleef het bij. Gelukkig weet Maureen wel hoe ze een gesprek draaiende moet houden, dus er was geen ongemakkelijke sfeer. Toch bleef mijn gevoel bij dit individu niet bepaald positief, er hing een soort schaduw over hem heen als je te lang naar zijn gedaante keek.

Nadat we urenlang de gehele renovatie hadden doorgesproken (op dit gebied was de man een stuk spraakzamer) eindigde we het hele gedoe met het ondertekenen van een contract. Hij wilde zó graag dat ik het ondertekende. Hij zei tevens dat het niet zo belangrijk was voor ons, maar anders zou zijn baas moeilijk gaan doen. Ondertussen was ik die 'expert' wel een beetje beu, des te meer reden om dat contract zo snel mogelijk te ondertekenen en de man weer te laten vertrekken uit mijn gezichtsveld. Hij haalde een stuk papier, dat op perkament leek, tevoorschijn en gaf me er een bijpassende vulpen bij om mijn handtekening een plek te geven onderaan het contract. Ik nam niet eens de moeite om de boel door te lezen, ik zette mijn handtekening en klaar. Opmerkelijk was het feit dat er rode inkt kwam uit de vulpen, vrij ongebruikelijk. Al helemaal voor een oude vulpen.

Hij begon opeens hard te lachen. Heel hard. Was er ook nog iets aan hem waar ik me niet aan kon storen? Hij legde het contract terug in zijn tas en haalde iets anders tevoorschijn. Hij zette het voorwerp voorzichtig neer op tafel, alsof het zeer breekbaar was. Het voorwerp was een wekker met een rode, glimmende kleur. Toen zei hij op de meest serieuze toon: "Maureen, gij zal, tenzij het mooiste mensenhart op aarde contact maakt met dit voorwerp, voor de rest van uw leven in deze wekker voortleven. U bezit echter zelf het mooiste hart van allen, dus dood uzelf om bevrijd te worden. Eens per jaar, op 27 maart kunt u van de vloek ontsnappen, het hart moet om 23.55 uur dan wel in de wekker zitten." Ik schreeuwde naar de man: "Wat bedoel je?! Stop hier ogenblikkelijk mee!" De man lachte nog een keer hard, terwijl hij zei: "Hier bent u net met de ondertekening van het contract mee akkoord gegaan!". Vervolgens tikte hij een keer met de paraplu op de grond en Maureen verdween stukje bij beetje alsof ze oploste in de werkelijkheid, waarheen wist ik nog niet. Toen ik nog eens goed keek zag ik dat de laatste stukjes Maureen als het ware werden opgezogen in de rode wekker. Ik schreeuwde nog een keer: "Stop nu! Laat dit stoppen!". De man tikte nog een keer op de grond met zijn paraplu. Hij

verdween per direct, maar de wekker met mijn lieve vrouw erin bleef achter.

Ik zit nu te huilen aan tafel, alleen, zonder Maureen. Zij is weg, voorgoed gevangen in de duivelse rode wekker. Waarschijnlijk ben ik nog opgelicht ook en wordt het glazen plafond dus helemaal niet gerenoveerd. Nu ben ik het zoontje van de gierige oude man. Er komt weer een vraag bij me op: kan het nog slechter?